

efter min Mening dog at gaa for vidt, naar han vil anvende det i et Tilfælde som her. Her har det ærede Medlem dog ikke talt om Evidens, det vil jeg være saa forsigtig, at bemærke; thi ellers kunde det ærede Medlem maasse bebrejde mig, at jeg havde sagt det. Altsaa ser jeg ikke, at der er nogenjomhelst Grund til ikke at lade Sagen gaa til 2den Behandling. Er der ikke i Thinget Billie til i denne Session at lade den komme til Afgjørelse, skader det jo dog ikke at lade den gaa til 2den Behandling; thi man har altid sin fri Billie med Hensyn til ikke at lade den gaa til 3die Behandling eller ikke at blive endelig vedtagen. Jeg er albrig bange for at lade en Sag gaa til 2den Behandling, om jeg end ikke er fuldstændig for den, navnlig naar der er Udsigt til, at den, maasse vil komme til at foreligge i en helbigere Form ved 2den Behandling. Hvis vi f. Ex. til et Udvalg, hvis Flertal, gik ind paa, at denne Bane, skulde anlægges efter Systemet for Græstebanen, forekommer det mig, at vi ikke kunne blive bange for os selv, som om vi skulde kunne komme til, saa at sige halvt uafvendende, endelig at vedtage en Jernbane, om det end ikke var vor Billie. Det er jo en Umulighed. Altsaa lad den Sag gaa til 2den Behandling, og lad det Punkt blive nogle overveiet, om vi ikke kunne indfranke Udgiften paa den Maade, at vi anlægge Banen efter det System, der er anvendt paa Græstebanen. Derfor anbefaler jeg det ærede Thing at lade denne Sag gaa videre.

Berg: Jeg stylder den høitærede Minister et Par Ord til Gjensvar. Jeg har ikke bestyldt den høitærede Minister for, at han har lagt Tryk paa Thinget i Actning af at vedtage dette Lovforslag. Derom har jeg ikke talt, saa at i denne Henseende behøver den høitærede Minister ikke at værge sig; men det jeg har udtalt om den høitærede Ministers Stilling, er dette, at han ikke har vist nogen Fasthed i Modstanden mod dette Lovforslag. Den høitærede Minister anførte nogle Indvendinger, mod at gaa den af det private Initiativ anførte Vej, mod at søie dette Supplement til Loven af, ifjor, det vil sige, give flere Love ud om Statsbaner Best. for Storebelt. Ifjor det, vi havde vedtaget ifjor osv. Det er ganske rigtigt; men den høitærede Minister var saa rask i at ville afkræfte disse Indvendinger, at han pludselig, og uden noget Ophold sagde: „Men, osv.“ Der kom den høitærede Minister med sin anbefaling for dette Forslag. Er det nu Tilfældet, at Ministeren har taget Lovforslaget ifjor under den overfor ærede Medlemmer af Udvalget osv. antagne Forudsætning, at naar man vilde komme og give ham Leilighed, til abaare at faae det med, som han da forlod, vilde han tage det, ja saa kan det gjøre Sagen bedre for Ministeren personlig; men jeg antager, at ærede Medlemmer af Jernbaneudvalget, som have talt i denne Sag,

have Noget for den Betragtning, at de have forudsat, at det var in confesso mellem alle Parter, at med den Lov og indenfor dens Begrændsning var dette Statsformaal i alt Fald afgjort for de følgende 3 Aar, forsaavidt der ikke skete Forandringer i Rigsdagens eller i Regeringens Sammensætning, hvorved Anstuelserne forandredes. Det er fra denne Forudsætning, jeg gaar ud, og er denne Forudsætning rigtig, saa maatte den høitærede Minister, enten han ynder eller ikke ynder det private Initiativ, have modsat sig disse Raahæng paa Loven for den nævnte Periode. Er Forudsætningen derimod ikke rigtig, saa er det fuldstændig naturligt, at Ministeren gjerne vil tage de af Loven ifjor udstemte Paragrafer op iaar; men jeg skal dog bemærke, at der vil komme nogen Banskellighed af Behandlingen af den Slags Sager, overført paa Behandlingen af andre Lovforslag. Naar saaledes de engang af en Lov udstemte Paragrafer optages ved privat Initiativ af det Mindretal, som ikke er fornet med Loven, som den nu engang er bleven, saa kunne vi i den ene og den anden Retning komme ind paa en Maade at reformere paa, som efter min Mening ikke vil være konstitutionelt sund. Jeg fremhæver altsaa ikke dette, at Ministeren vil lægge det Tryk paa Thinget, som man jo mulig kunde nærge sig imod; men dette, at man efter den af mig antagne Forudsætning, som jeg fastholder, indtil Ministeren eller Andre oplyse mig om, at den ikke er rigtig, tilvise ikke havde kunnet vente den Stilling, at Indenrigsministeren med Finansministerens Billigelse, altsaa den nuværende ærede Regering, der sætter en Værd i at have forladt det tidligere Jernbanesystem, kan tage imod private Forslag, der kræve saa betydelige Udgifter af Statskassen, efter at en saadan Lov om de paa-gjældende Forhold har faaet en udtømmende Behandling og Afgjørelse af Lovgivningsmagten nogle Maanedes forveien. Tilbage staar dette. — Svad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) angaar, skal jeg ikke komme bybere ind paa hans Betragtning. Den interessante statsøkonomiske Betragtning, at vi skal se at faae Penge ud af Statskassen, for at de ikke skulle anvendes til Kanoner og Fæstninger, skal jeg lade sigge; den lader jeg enhver Anden forsvare. Jeg mente kun, at hvad der er nyttigt for Staten, kan man give Penge ud til indenfor disse Begrændsninger, men dog altid saaledes, at naar man ikke har Penge til Alt, skal man passe paa, at man ikke ved Fordelingen foruretter det ene Formaal paa det andets Beføstning og ikke den ene Gens Beboere paa den anden Gens Beboeres Beføstning. Med Hensyn hertil forekommer det mig, at det ærede Medlem ikke har søie verveiet Forholdene, naar han ved, at Statskassen er engageret saaledes, at vi med det Beløb, der bevilgedes ifjor, have 75 Millioner